

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie skazanego **S. G.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 lipca 2016 r.

zażalenia obrońcy z urzędu skazanego na postanowienie

Sądu Okręgowego w W.

z dnia 20 maja 2016 r.,

w przedmiocie wynagrodzenia obrońcy z urzędu za sporządzenie

opinii o braku podstaw do wniesienia kasacji

p o s t a n o w i ł:

1. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób , że wskazać jako czynność wykonaną przez obrońcę z urzędu za którą przyznano wynagrodzenie sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia kasacji;

2. nie uwzględnić wniosku obrońcy z urzędu o przyznanie wynagrodzenia za sporządzenie zażalenia będącego przedmiotem rozpoznania niniejszego postępowania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 20 maja 2016 r., sygn. akt VI Ka .../16 na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 17 ust. 3 pkt 1 i § 4 ust. 1-3 oraz § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy

prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, przyznał adw. A. Z. kwotę 442 zł obejmującą wynagrodzenie za sporządzenie kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 23 marca 2016 r. w sprawie VI Ka .../16 oraz podatek od towarów i usług oraz kwotę 4,20 zł obejmującą niezbędne i udokumentowane wydatki adwokata.

Zażalenie na to postanowienie wniósł obrońca z urzędu skazanego, błędnie skierował je do Sądu Apelacyjnego i zarzucił temu orzeczeniu obrazę przepisów postępowania karnego mającą istotny wpływ na treść postanowienia poprzez jego zastosowanie, a mianowicie § 14 ust.4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 , poz. 461 z późn. zm.) polegającego na błędnym przyjęciu, iż w niniejszej sprawie należało zasądzić na rzecz obrońcy z urzędu za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia kasacji kwotę 360 zł plus podatek Vat , podczas gdy w niniejszej sprawie należało zasądzić na rzecz obrońcy z urzędu za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia kasacji kwotę 720 zł w oparciu o przepis § 11 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 15 ust. 2 w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. , poz. 1800) i wniósł o „uwzględnienie zażalenia poprzez jego zmianę, alternatywnie o zmianę zaskarżonego postanowienia oraz przyznanie obrońcy z urzędu wynagrodzenia za sporządzenie opinii o odstąpieniu od kasacji w wysokości 885,60 zł brutto z Vatem oraz z udokumentowanymi wydatkami korespondencji w kwocie 4,20 zł albowiem w obu przypadkach, niezależnie od przyjętego trybu, zażalenie jest oczywiście uzasadnione”.

Nadto wniósł zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy wynagrodzenia tytułem udzielonej nieodpłatnie pomocy prawnej z urzędu t.j. za obronę przed Sądem Apelacyjnym, jako drugą instancją i za sporządzenie środka odwoławczego w (niniejszym) postępowaniu zażaleniowym.

Sąd Najwyższy zważył , co następuje.

Zażalenie jest w sposób oczywisty bezzasadne.

Treść samego zażalenia pozwala wnioskować o tym, iż obrońca skazanego nie zapoznał się w ogóle z treścią skarżonego przez siebie postanowienia. Świadczy o tym to, że przypisuje on w zażaleniu Sądowi Okręgowemu zastosowanie przepisów, których on w zaskarżonym postanowieniu nie zastosował, powołując jako podstawę prawną swojego rozstrzygnięcia właściwe i aktualnie obowiązujące regulacje. O nieznajomości przez skarżącego motywów zaskarżonego postanowienia można domniemać także i stąd, że w ogóle nie dostrzegł on i tego, że od 1 stycznia 2016 r. weszło w życie rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2015 , poz. 1801), którego przepisy zasadnie wskazano w podstawie prawnej zaskarżonego postanowienia. Rozporządzenie to bowiem określa szczegółowe zasady ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, sposób określenia tych kosztów oraz wydatków stanowiących podstawę ich ustalenia oraz maksymalną wysokość opłat za udzieloną pomoc. (§ 1 tego rozporządzenia).

To przepisy tego rozporządzenia, a nie (wskazanego w zażaleniu) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800), miały i mogły mieć – *in concreto* - zastosowanie. Tym bardziej, iż między Sądem Okręgowym, a skarżącym nie ma różnicy zdań co do tego , że niniejszą sprawę należy oceniać jako wszczętą po 1 stycznia 2016 r., czyli po wejściu w życie wymienionego rozporządzenia i, w konsekwencji, podlegającą nowym przepisom. Zażalenie zawiera zatem obszerny wywód przekonujący do stanowiska, które legło u podstaw zaskarżonego orzeczenia.

Odnosnie kwestionowania przez skarżącego wysokości przyznanego wynagrodzenia trzeba zwrócić uwagę, że zgodnie z przepisem § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, wynagrodzenie za nieopłaconą pomoc prawną świadczoną z urzędu ustala się w wysokości co najmniej ½ opłaty maksymalnej ustalonej w tym

rozporządzeniu. Stawka maksymalna wynikająca z § 17 ust. 4 pkt 2 tegoż rozporządzenia dla wynagrodzenia za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia kasacji wynosi 720 zł. W konsekwencji, należne skarżącemu wynagrodzenie należało określić pomiędzy połową tej stawki, tj. 360 zł., a jej pełną kwotą, tj. 720 zł. (oraz powiększyć o należny podatek Vat; zob. § 4 ust. 2-3 tegoż rozporządzenia). Sąd Okręgowy nie dopatrzył się w sprawie okoliczności uzasadniających określenie wynagrodzenia w wysokości przekraczającej połowę stawki maksymalnej. Sąd Najwyższy w pełni podziela to przekonanie. Tak dlatego, iż zostało ono rzetelnie uzasadnione z wskazaniem przesłanek, które je warunkowały, jak i wobec tego, że skarżący w zażaleniu nie wskazał żadnych okoliczności, które by to przekonanie podważały (w ogóle tych prawnych regulacji nie dostrzegając). Nieobojętne nie mogło być i to, iż sam obrońca z urzędu w opinii o braku podstaw do wniesienia kasacji przyznał, że wykonane przez niego czynności ograniczyły się do zapoznania z treścią „uzasadnienia wyroku z 23 marca 2016 r.” (k. 8 akt zastępczych VI Ka .../16 Sądu Okręgowego w W.).

Brak jest zatem podstaw do podważenia poprawności określenia wysokości należnemu skarżącemu wynagrodzenia.

Nie jest też zasadny wniosek obrońcy z urzędu o przyznanie mu dodatkowego wynagrodzenia za sporządzenie zażalenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania. Skarżący nie dostrzegł tego, iż za samą czynność sporządzenia środka odwoławczego uznawaną za czynność postępowania pierwszoinstancyjnego nie przysługuje mu już dodatkowe wynagrodzenie. Wynagrodzenie za taką czynność należało by się obrońcy z urzędu zatem wówczas, gdyby nie występował on przed sądem pierwszej instancji, który wydał orzeczenie od którego sporządził zażalenie. Przepisy przywołanego rozporządzenia nie przewidują wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu za samo postępowanie międzyinstancyjne.

Wobec tego, że w zaskarżonym postanowieniu (w samym rozstrzygnięciu) błędnie określono czynności za które przyznano obrońcy z urzędu wynagrodzenie (wskazano, że za sporządzenie kasacji, podczas gdy z uzasadnienia tego orzeczenia wynika, iż za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia kasacji), należało w tym względzie dokonać stosownej korekty.

Z tych wszystkich względów postanowiono jak wyżej.

eb